

De Unges Afdeling

Korte Betragtninger

Uddrag af Salomos Ordprog. (af Salom Salom).

XXV.

Kap. 13; Vers 7:

„Der er den, som holder sig for rig, og har dog intet; og den, som holder sig for fattig, og har meget Guds.“

Vi lære vil af Saurvæst og Martens hvide Blide, at vi i Gud har evigt nok, vil tro hans haberville; Well, kommer fra en Uoefstis, vi i hans Gaad vil søge Ly.

Hoo, som den himmelske Rigdom ejer, har mer end den gamle Verden opvejer; den jordiske Besiddelse i Guld og Sølv skal visne som Ros.

Om end du fattig her paa Jorden monne være en sjælden Rigdom du dog sikkert kan faa fat; den findes i den gode gamle Lære: En god Samvittighed er her den største Stat.

Den, som vandte kan herneben med sit Blik mod Evigheden, og som søger Himmelfreden med sit Hjertes hele Tragten, som med Gud har sluttet Pagten, kan er rig — thi Gud har Magten.

a bær i Vif det Solskin med latterlyse Dage forsøge at e mæste Sygger faste vil tilbage. Klædningsfor: naar Solen stinner, tænk paa Regnen næste P naar Regnen stiller, haab paa Solens Stin; om Som ren hult paa Sjøens Bleguen — naar Sorgen viger træder Glæden ind. Den fattigste Bøttel, om aldrig saa arm, er rig, hvis hun stærktig bor i hans Barm.

I den fattigste lid trykkelige Stilling kan der ses en forunderlig Bærdighed: uden at en eneste Skilling

kan han udvise stærlig Barmhertighed: mens den Rige, hvad stort han end ejer, med sin Gaadmelighed indtog vejer.

Den Kunst at klare op til verdens Magt og Gæder er Dumm — den Vej til bybest Raal formaage just betræder

Som der af Regnen er Velsignelse i Vente, saa er der ba af Trøvelsernes mørke Dage en himmelrig Velsignelse for os at hente — thi hvad vi tager her, vi hilsit faar tilbage. Igennem Livet gaar en liden Træd, de Sørgende at træde: at de, som her ma faa med Graad, med Arbejdning skal hilsit hste.

Vil du Himlens Hjalp behøve, ma du Kors og Trængsel prøve.

Karlens Rod ene med sig selv og Lovens medens Tolberet stod ene med sin Bod og Frelsens Gud (Luc. 18, 9-14).

Du Stakkel, som knurrer saa haardt med din Stjæbne; bu stitrede mod Støttet, men sit kun en Øjnte; — et Blik rundt omkring dig maas sikkert dig af: vedne: med tusinde andre du vilde dog ej bytte.

Lad fare kun hvad ej kan blive; lad komme hvad der komme kan; vi talke for hvad Gud vil give, thi Ingen elsker os som han.

Er Skulte end hans Forsynsøje, dog trofast Omhu tegner dem; han Omgang selv med os vil pleje, ret som en Fader i sit Hjem.

Frosten Bruns Missionskurv.

En Fortælling af Mrs. S. Charles. Oversat af M. T.

(Fortsat.)

Minna huster ogsaa, hvor hendes kære Moder havde draget sin egen lille Pige nærmere til sig og hvilede under medlidende Taarer: „Gud hjælp dem,“ og naar hendes midte Tante Grace havde udtalt sin Mening om saadan Behandling mod et stakkels Barn, blev hun mødt med Ligegyldighed. „En Entle er forbsmt; lad hende ds.“

Denne ullykkelige Børne-Entle var Svigerdatter til Ejeren af Balladset. Minna kunde aldrig glemme dette Besøg. Hun kunde næsten ikke drage sine Tanker tilbage fra dette Syn, til at svare paa sin Tantes Spørgsmaal.

„Jeg ved næsten ikke, hvordan jeg skal forklare det for dig paa rette Maade, Tante. Jeg var meget ung, da jeg rejste fra India, og endstønt jeg aldrig kan glemme Indtrykket, det gjorde paa mig, har jeg alligevel ikke hørt meget deraf.“

„Jeg skulde tænke det var Synd at sætte nye Bæer i deres Hoveder,“ sagde Fru Graham; „deres Religion synes at behage dem — jeg tror det er bedre at lade dem være i lykkelig Uvidenhed.“

„Hvis det var lykkelig,“ sagde Minna; men deres hvide Liv er en stadig Stræf for at fornærme en af deres 333,000 Guder. De lider forfærdelig af Dverto — de gruer for Mærket — og Døden er for dem en strækkelig Skæbne. Deres Afgudsdyrkelse er meget grusomt, og deres Love er ligesaa. En Entle er

nød til at fæste fireogtyve Timer, to Gange om Raanden, og tør ikke engang smage en Draabe Vand — tænk hvor grusomt i den frygtelige Hede, og at smaa Børn skulde være nød til at lide paa denne Maade — intet Vegetisj, ingen Fornøjelser, indelukket i mørke Gul-ler for hele deres Levetid — dette har jeg virkelig set.“ Minnas Ord kom hurtigt over hendes Læber; som om hun ikke kunde tale roligt om det, som var en saadan særgelig Alvorlighed for hende.

„Jeg havde ingen Ide om at det var saa galt,“ bemærkede Fru Graham „hvorfør ser ikke Dørigheden efter det?“ „Jungting kan hjælpe de stakkels Kvinder,“ sagde Minna, sørgmodigt, „Tante Grace talte om det i Dag — hun kan fortælle dig om det bedre end jeg kan.“

„Jeg skulde tænke at efter alt hun har gennemgaaet i India, vilde hun ikke lide at tale om det.“

„Det er netop det modsatte med hende, hun tænker altid paa dem; hun sagde til mig i Dag, — Jeg som en barnløs Entle, — kan søle som saa kan, for disse stakkels Hindu Entler, hvis Bod er saa forfælsk fra min; jeg jeg længes efter at gøre alt hvad jeg kan for dem.“

„Din Tante Grace er en nobel Kvinde,“ sagde Præsten alvorligt. „Det har behaget Herren, at prøve hende til det yderste. Saa kunde have kommen ud til mig her, fra en saadan St i Genovordigheder, uden Klage eller Tanke paa Selv, og saa blev Samtalen sørt paa andre Ting, og intet mere blev sagt om India den Aften.“

Tolvte Kapitel.

„Det synes haabløs at interesse D-let eller Tante Graham om India eller Missionær Arbejde noget Sted,“ sagde Minna modløst ved et Besøg hos hendes Tante næste Dag, „og de lider heller ikke at høre mig tale om det, saa jeg søler altid som det: var bedre, ikke at sige noget.“

„Lad ikke dette bedrøve dig, kære Barn, der er kun saa, hvis Hjertet er rørt for andres Nød og Lidelser, enten hjemme eller andre Steder. Hjælptrenges allestæder, men India synes at trænge det mere end andre Lande. Maaste hvis England havde gjort sin Pligt; bedre havde vi været hjulret Strækkeligheden af — og her kunde hun ikke sige mere. Minna som saa hvor bevøget hun var, stynede sig at tale om noget andet; og bryndte sig at fortælle om sit Besøg i Frøsten Brun og den oprigtige, Glæde Bestillingen havde givet hende.

„Det var et saadant morsomt lille Bærelse, Tante Grace; men jeg syntes godt om det alligevel; det gav mig den Tanke at noget andet var spildt der,“ og hun fortalte sin Tante om hvordan Frøsten Brun havde været besjæftiget med at rulle smaa Stykker Papir sammen til at tænde Lys med, og; siden binde dem sammen i smaa Bunker med smukke Bæand for at sælge dem i sin Missionær Waard. Hun er vist meget lykkelig,“ sagde hun til, „thi hun synes aldrig at tabe det ene store Maal af Syne, for hvilket hun lever.“

„Ja hun er det mest uegennyttige Menneske jeg nogensinde har kendt. — Nu kom jeg i Tante, om, at jeg sig Brev fra Kusine Mildred i Morges; hun har mødt vor Ven Oberst Gordon, i Keapel, med en ung Medrejsende, Fr. Moreton.“

„Men Oberst Gordon sagde intet i sit Brev om at han kom hjem, Dufel.“ „Nej det var en meget pludselig Beslutning; her er Kusine Mildreds Brev. Jeg fik et meget godt Indtryk af Arthur Gordons unge Ven, Fr. Moreton, en stille, velopdragen ung Mand. Hans Hjelbred er meget nedbrudt og hun trænger god Pleje.“

„Jeg synes, Grace, at du skulde tage ham ind i dit Hvilkeherberg for Trængende, dersom det er særdigt, saa det kan bruges, kære Mildred har et godt Hjerte,“ sagde Fru Fortescue, idet hun lagde Brevet ned. „Jeg ønsker at vi kunde faa hende til at komme herved i Zulen. Det er den første Jul jeg har været i gamle England i mange Aar.“

„Dg den første jeg har nogensinde fejret i England,“ sagde Minna „en rigtig engelsk Jul — aa jeg haaber det bliver en lykkelig Jul. Hvad skal vi gøre for alleammen?“

„Jeg har flere Planer. Du skal hjælpe mig med at udvære dem til Virkelighed.“ „Jeg skulde være glad ved at have et Zuletra for Stolebørnene, og Fattighuset.“ „Dg sende Kurve fuld af gode Sager til de fattige i Menigheden,“ sagde Fru Fortescue smilende ad hendes Jver, „med Vegetisj for Bør-

nene, Bøger for Fædrene og pæne Kjo-ler for Mødrene.“

„Dg en Kurv for Frøsten Brun — hvor jeg skulde lide at se hende aabne den. Jeg ønsker at jeg var rig, saa kunde jeg være som du, og gøre saa meget for dem; alle.“ „Dg alligevel! Var det saa, at jeg kunde vælge vilde jeg give al min Rigdom og Indflydelse for det simpleste Hjem sammen med mine kære,“ sagde Fru Fortescue sørgmodigt, idet hendes forrige Liv, som altid stod saa levende for hende.

„Jeg tror, Tante Grace,“ sagde Minna, „at naar jeg bliver gammel nok, vil jeg rejse ud til India og blive Missionær.“

„Minna, mit kære Barn! hvad har bragt saadanne Tanker i dit Hoved?“ raabte Fru Fortescue forskrækket. „Du er ikke stiftet til saadant Arbejde.“

„Jeg kan lære, Tante Grace, og — jeg har altid haft det i mit Hoved, tror jeg; og nu siden de har begyndt med denne Mission at sende kvinder ud, er det jo ingen Sag. Jeg skulde lide at gaa tilbage til den samme Zenana i Am — r; og fortælle den stakkels lille Børneentle at jeg har ikke glemt hende i alle disse Aar, og er kommen for at hjælpe hende.“

„Men, mit Barn, hvad kunde du gøre? Det er meget vanskeligt at faa Lov til at gaa ind i en Zenana, og endog efter at have faaet Lov dertil, kan det blive taget tilbage for en Ubetydelighed. Det er ofte meget sluffende Arbejde. Ifte at jeg vilde lade dette afstrække dig; men, du er alt for ung — og — og alt for dyrebare; og du vilde møde Prøvelser og Genovordigheder, som du ikke kan tænke dig. Hvert Arbejde behøver Bærkj Skiftet til det; og jeg tror ikke at nogen Lærdom eller Døvelser kunde stikke dig til at blive Missionær. Hvis Herren kaldte dig bestemt til et saadant Liv, vilde det være min Pligt at tilhjelpe dig, og ikke tage Hensyn til mine egenlyttige Følelser; men jeg tror ikke det vilde nogensinde blive saadan.“

„O, Tante Grace! gør ikke — sig ikke det — jeg længes efter at gaa; og jeg tror ikke at jeg er saa usikkert til Arbejdet som mange andre vilde være: jeg kender Sproget — jeg var gammel nok, da jeg rejste fra India til at hjælpe det; og jeg kunde ogsaa godt taale Klimater.“

„Kom her til mig, kære,“ og hendes Tante tog hende i sine Arme, mest som hun endnu var det Barn, som hun saa ud til at være, „ved du ikke at jeg elsker dig bedre end noget paa Jorden? Min eneste Søsters Barn — og din Moders sidste Bud til mig var — bed Grace at vaage over mit kære Barn. Hun anede ikke hvad skulde saa snart komme over mig, og din Føder meget viselig, gav dig i sin Broders Bæretægt. Jeg kunde ikke have paataget mig din Opdragelse i de sørgelige Dage; men jeg har haabet — i senere Tid — at naar du blev gammel nok til at vælge for dig selv, vilde du komme til mig og blive hos mig, indtil du fik et eget Hjem; og endog efter den Tid at du vilde være nær mig, og være for mig som en Datter. Alt jeg har bliver engang dit. Hvis du forlader mig, saa bliver jeg i Sandhed forladt.“

„Kære Tante Grace, jeg vil aldrig gaa imod din Villie,“ var alt hun kunde sige.

Trettende Kapitel.

Det varede ikke længe inden Frøsten Brun blev introduceret til alle de nye Bærelser som var bygget til „De Firs.“ „Tryllemand“ kaldte hun dem — med et lille indvendigt nedtrykket Sul, fordi hendes egne Kræfter til at gøre godt var saa smaa.

Hun hjulpe Fru Fortescue med Kurv og Paraphy i Haanden som sedvondlig igennem Bærelserne og iagttagt alt omkring sig med stor Interesse. At være misundelig, faldt hende aldrig ind; ikke engang i sine Tanker; men hun kunde ikke andet end ønske, at hun var saadan stillet, at hun kunde lægge flere Arbejde. De bedste af os er ikke mere end Men-nesker, og Fru Brun sølte sig nedslagen og modløs imod hendes Villie endstønt hun fortalte sig selv at det var ikke rigtig at søle saadan. En Dag, næsten uventet, kom hun til at fortælle Fru Fortescue noget af alt dette.

„Det synes næsten ikke værdt at blive ved mine smaa Anstrængelser,“ sagde hun, „naar jeg tænker paa alt du gør.“ „Kære Frøsten Brun,“ sagde Fru Fortescue alvorligt, „lad aldrig mere saadanne Tanker mismode dig. Har du glemt hvad den kære Frelser engang sagde om hende som lagde sin en Slev i hans Tempels Risse? Ved du at jeg ofte misunder dig. Jeg kan bare give af min Dverflob, du har faaet en større, højere Ros for dit Arbejde.“

(Fortsat.)

Børnens Afdeling

Landhandleren.

Det var med tunge Strid, Stomager Hans Larsen gif opover Bakken mod Landhandleriet. Og hvorfor? Jo, han kom ikke med Penge i Lommen for at betale sin Gæld, men for atter at bede om Hjælp. Tung var Gangen, for han huffede godt, hvad Landhandleren Hjerte havde sagt, sidst han var hos ham: „Jo, det siger jeg dig, Hans, det nytter ikke, at du kommer igen mere, før du betaler af lidt. Jeg har boret dig nok!“

Hadde ikke Landhandlerens Kone kaaet i Haven og mødt ham med et venligt Rit, havde han vist vendt om igen, saa modløs var han bleven. Men at hun hjulpe venlig paa ham, spurgte efter hans syge Kone og hans saarede Haand, gav ham lidt Mot. Kanske lagde hun ind et godt Ord for ham denne Gang ogsaa. Og hun skulde saa se, tænkte han, at han havde været det værd. For fra nu af skulde han blive et andet Menneske. Han havde været en ufædig Knekt, det var sandt, men — fra nu af — med Guds Hjel; anden!

„Er Hjerte hjemme?“ „Ja du træffer hana inde i Stuen.“ Hjerte sad ved et Bord med en stor Bog foran sig. Hans kendte den Bog; der stod ogsaa hans Navn, og hvad han skulde.

„Nu?“ spurgte Hjerte, idet han sigtig saa op fra Protokollen. „Det var paa høj Tid, at du kom og betalte lidt.“ Den unge Stomager stod der sønderknust. Vidste ikke Landhandleren, hvor- dan hans Kone havde havt det, siden han spurgte saa? Det blev endda tungere at føre frem Grindet.

Men — og han rettede sig lidt op — han kom jo ikke for at bede om Kredit idag. Han vilde bare faa ham til at tale sin Sag i Fattigkommissionen — „Nu?“ afbrød Landhandleren ham i hans Tante, lagde Bennen bort og skjed Brillerne op paa Panden.

„Nu maatte han ud med Sproget; det gif ikke længer.“ „Da jeg ved, der skal være Fattigkommissionen idag, og jeg har ansagt om at faa et Lidet Laan der for at betale Resten af Huslejen, vilde jeg spørge — hvad for noget?“ bruste Landhand-leren. „Stammer du dig da ikke? En ung Mand som du, og som kunde have nok Arbejde, naar du bare vilde, som — nej, dette er dog for galt!“ raabte han og sprang op af Stolen.

„Ja, jeg kom nok ikke,“ svarede Stomageren, „hvis jeg ikke var nødt til det. Men i Vinter har vi jo havt det saa vanskeligt; Hanna har været sig hele Tiden, og jeg har jo ikke kunnet arbejde, siden jeg skædede Haanten.“

„Na for noget Løb!“ svarede Landhandleren. „Vinteren kan have været nok for andre ogsaa — og din Haand — ja, hvad skulde du med Fingrene dine bort i Bøssen da? Hold dig til Læsten du, — men,“ her blev Landhand-leren endda heftigere, „du finder en jo paa alle Kanter, hvor du ikke skal være. Paa Jagt og Fiskeri skal du være, spille Violin hele Dagen — ja, det driver du paa med; men er det Stomagerarbejde? Nej, min gode Hans, dette gaar ikke!“

„Dg saa skal Fattigkommissionen betale Huslejen. Nej, det Andragende kan jeg ikke gaa med paa!“ Landhandleren fastede Brillerne paa Bordet og vendte sig mod Vinduet, som han var særdigt med ham.

Den unge Stomager stod der rent fortvivlet. Hvordan skulde det gaa med Andragendet, naar Landhandleren, som havde saa meget at sige, nægtede det sin Stemme? Han var nær ved at vende om. Dg dog — havde ikke Landhandleren Ret i alt, han sagde? Hadde han ikke netop været en saadan ufædig Knekt? Hadde han taget sit Haandværk med Alvor? Jo, Landhandleren havde Ret — og dog ikke Ret ogsaa! Hadde han sunnet læst i hans Hjerte, mente Stomageren, skulde han have maattet sige: Den, du har foran dig nu, er ikke den samme Mand længer!

„Dg der var noget sandt i det. I den sidste Tid havde Stomageren kendt noget underligt paa sit Hjerte. Den syge Kone, der var for suag til at klage, og hans Blinde havde hvilet paa ham saa tidt i dyb Kummer og Sorg, det lille hjælpelese Barn i Buggen havde i den senere Tid lagt sig tungt paa Stomagerens Hjerte. Det havde først ham til Eftertanke, og den letfindige unge Mand var begyndt at vende sig til Gud. Noget sandt Omvendelse var det vel ikke blevet til, men han var dog ikke den

gamle længer. Men dette vidste jo Landhandleren ikke noget om.

„Nej, sandelig,“ sagde Landhandleren, idet han saa paa sit Uhr, „Klokken er jo ti, og endnu har ingen rørt ved Høet. „Nu?“ sagde han og vendte sig om, „er du her endnu? Nej, nej, Hans, jeg vil ikke gaa med paa dette! Nu maas det være slut engang!“

Stomageren fik ikke et Ord frem mere, og da han gif, trillede to store Taarer ned over hans Kinder. I det samme kom Landhandlerens Kone ind.

„Kunde du ikke hjælpe ham, Johana?“ spurgte hun. „Begynder du ogsaa nu?“ svarede Landhandleren mut. „Jo vist kunde jeg, men jeg vil ikke. Det gaar ikke an dette længer! Der er andre, som er ganske anderledes værdige til Hjælp end denne letfærdige Stomager.“

„Ja, men han var saa ullykkelig, Stakkel. Jeg synes, du skulde forsøge endnu en Gang; end om han kunde bedre sig?“ „Anna, du snakker om Ting, du ikke forstaaer. Men i Kvindfolk skal nu lægge eder op i alle Ting, maas tro — dermed tog han sin Hat for at gaa ud. „Ja, det er sandt, lad mig saa spise Klokken tolv idag, for vi har Fattigkommissionens møde Klokken et.“ Dg jeg vilde gerne faa mig en liden Hvil, før jeg gaar ogsaa.“

Det var et herligt Høved, og Arbejdet gif med Lyft. „Det er dog fedeligt,“ sagde Landhandleren, da han havde spist Middag, „at jeg maas gaa i Fattigkommissionen idag. Dg jeg tror næsten, Mødet er berammet bare for denne Stomagers Skyld; han har klaget saa ynkelig. Men jeg skal sørge for at faa Sagen afgjort i en Fart. Men jeg er saa træt,“ lagde han til, „at jeg knapt kunde spise ordentlig. En mærker, en bliver gammel, Mor.“

„Ja, det er sandt,“ svarede Konen og strøg ham over Panden. „Lag dig nu lidt, saa skal jeg gaa ud og se til Løden. Dg saa, Johana — hun lagde sin Haand paa hans Skulder og saa bedende op paa ham — „Lag ind et godt Ord for Stomageren. Husk, kantske hans Lykke ligger i din Haand.“

„Nej, du, Anna,“ sagde han og skjed hende lempelig fra sig, „begynd nu ikke med det igen. Du ved min Mening. Dg vi Mænd handler efter Være og Samvittighed; men i Kvinder gaar altid efter eders Følelser. Husk: Stomageren har været en Slubbet, der ærlig fortjener sin Straf.“

Lidt efter sad Landhandleren i sin Vænestof og tog sin Middagskur. „Jeg har en halv Time igen, og kan vist blunde lidt,“ tænkte han, og straks efter sov han. Men i Søvne hyllede endnu hans Tante med Stomageren, og han syntes, han var paa Mødet.

„Ja, hvad mente han om Sagen? Jo, i ved jo alle, at Stomager Hans Larsen bar været en letfindig Knekt, der aldrig har været der, hvor han skulde være. Dg vi for ikke Ret mod Bggden, om vi bevilger de ansøgte Penge.“

„Ja, naturligvis vilde Strædder Bold komme med Indvendinger — han maatte jo sige imod, han — snakte om Kristenspligt.“

„Ja vel,“ vilde Landhandleren svare, „men kristenpligt har jeg øvet mod Stomageren; det kan mine Bøger vise. Men de viser ogsaa, hvordan han holder Ord. Nej, at hjælpe ham med dette er at styrke ham i hans daarlige Liv. Jeg gaar ikke med paa at bevillige ham en Drel.“

„Nej, nej, Hjerte har nok Ret,“ siger saa de andre, „og vi kan ikke gaa med paa Andragendet.“

Dg saa — ja, saa kom det Djeblit, man skulde indføre Beslutningen i Protokollen og underkrive.

„Men hvad er dette?“ siger Landhandleren. Han stræver og stræver med at strive under, men faar ikke sit Raad paa. Det bliver bare en stor Blækkfat. „Nej, for et afsthyeligt Blæk!“ Landhandleren for op af Stolen og saa sig forstjæret omkring.

„Sligt afsthyeligt Blæk!“ raabte han. „Men Johana da!“ Det var hans Kone, der stod i Døren og saa paa ham med et forskrækket Ansigt. „Har du forsovet dig? Drømmer du?“

„Forsovet mig! Jeg? Nej da!“ svarede Hjerte og gned Øjnene. Saa rev han Lhret op af Lommen. „Er den to?“ Han sprang op. „Nej, dette er dog for galt! Det har dog aldrig hendt mig før! Nu kommer jeg rent for sent. Hvad mon de nu har besluttet? Stomageren skulde frem først ogsaa!“

Han greb sin Hat og, stynede sig afsted. Men det var for sent. Stomagerens Sag var allerede behandlet og protokol-leret. Der var bevilget ham et rentefrit Laan paa et Aar.

„Det er naturligvis Strædder Bold, der har faaet dette igennem,“ sagde Landhandleren med et Smil. Men hvad hjalp det, Beslutningen var lo-fig fattet, og han var flog nok til ikke at fortælle, at den havde forsovet sig.

Men som den straalende Sty bryder gennem den mørke Sky med Lys og Varme, faaledes lyfte denne Beslutning op hos den stakkels Stomager. Dg han tog bette, som han nu var begyndt at tage alt — som en Gave fra Gud og taklede paa sine Knae dertil.

Men om Aftenen maatte han bort til Landhandleren; ogsaa ham maatte han takke, syntes han. Dg Landhandleren fik nu et godt Indtryk af den stakkels Stomager; han syntes, at han nu mente det ærlig med sin Tale om, at han var begyndt at blive et andet Menneske.

Men Landhandlerens Kone tænkte i sin Glæde: „Den kære Gud leber dog alt til det bedste. Han finder dog Midler og Vej.“

„Ifte sandt, Johana,“ sagde hun, da Stomageren var gaaet, „nu angrer du ikke paa, at du forsov dig?“ „Ja nej — jo — han søgte at gøre Stemmen saa daarf som mulig, „ligt er ikke Ret, ved du, Kone!“

„Kantske ikke — men var godt og er godt,“ sagde hun søgte. „Ja, ja — i Kvindfolk skal naturligvis altid have Ret.“ Men han tryk-lede med et Smil sin Fjustrus Haand, og hun vidste, at hendes kære gamle dog havde et godt Hjerte.

Men Stomageren blev dette til Belsignelse. Han blev virkelig et andet og et nyt Menneske, og mere end en Gang sagde Landhandleren siden:

„Det var da rigtig godt, jeg forsov mig den Gang.“

Naturens Fingerpeg mod Simlen.

Huglens Flugt mod Syden om Høsten er et af Naturens skønneste Under, som aldrig taber i Interesse. Børn paa Landet synes om at høre Vingernes Susen og Strigene højt oppe i Luften og betragte den lange Linie af bevingede Pilgrime paa Fjert efter varmere Hjem og frugtbare Marker i det Fjerne. Dg hvert Barn spørger:

„Hvorledes ved de, at Vinteren er ivente?“ Er det efter din Fortand, at Spurvehøgen flyder, udbræder sine Vinger mod Syden?“ var et Spørgsmaal, som Job ikke kunde besvare. Fra den fjerne Hudsombugt, fra Alaskas Rye, fra de isfulde kanadiske Søer og Kofjerne i nordlige Minnesota og Wisconsin gaar fire store Strømme af Vandbærende mod Syden om Høsten. Om de kunde blive fotografere et Tusind Yards over Jorden, vilde man se fire sorte Linier parallelt paa Landet nedenunder dem. Det er Vænder, Gæs, Svæner og andre Søsummeugle. En af disse Linier jafger langs ned ad Atlanterhavskysten.

En anden lang Linie træffes over de store Indsøer Superior, Michigan og Huron. En anden flyver hurtigt øst for og længs med Klippebjergene, medens endnu en forekommer vest for disse Bjerge, paa Vej til Fjorderpladerne i lydhige California og Mexico. Den blaaingvede Teal-And er en af de første Pilgrime; undertiden begynder den at flygte i August. Nede i Texas var Senaa-Dammerne nys tæt befolkede med dem; Vænder synes svært godt om Sennatræet, og selv de fliffspidende Arter flyver ind fra Gulsten til disse Damme efter sin Fjerskvaads Forsyning. Disse Vænder hviler sig i Bugterne om Matten og flyder, medens de sover; man kan se dem i Maanedstallet paa Vandet som sorte Pletter paa mange Acres Omfang, som indholder Tusinder af Fugle. De bliver dog ikke i Texas; men farer paa hurtig Binge videre, længere mod Syd.

De sølges senere af Green Wings, Sprig Tails, Wood Ducks Mallards, Butter Balls, Widgeons, Spoonbills Black Mallards, Redheads, Canvasbacks og den sjæderlammede Merganza. Alle disse Slags Vildvænder rejser sig paa i nævnte Orden og styrer af en Lov, som Mennesket ikke kender, men aldrig varierer.

Er du fattig? Kom til Jesus; han vil gøre dig rig for bestandig. Er du lyg? Kom, han vil borttørre Taarerne. Har en Ven stiftet dig? Kom, du skal i ham finde en Ven, som aldrig svigter. Er Synden en Byrde? D, saa lom til Jesus, han vil tage den bort. Frygter du for Dom og Evighed? Kom til Jesus, og dit sidste Trin skal føre dig ind i evig Salighed.

Den længste Dag er i København 17 Timer 27 Minutter, i Stockholm 18 Timer 30 Minutter, i St. Petersborg 19 Timer, i Bærbø omrent en Raand og paa Epilbergen halvfjerde Raand.